

HELYESÍRÁS! HELYESÍRÁS!

„Meg lett” vagy „meglett”

Főiskolai államvizsgán megkérdeztem egy tanárjelöltötől, hogyan írná a *meg* és a *lett* szó kapcsolatát a következő mondatban; illetőleg szerinte melyik a helyes írásmódú mondat: *Munkánknek meglett az eredménye* vagy *Munkánknek meg lett az eredménye*. Ő az utóbbi, a kü-

lönírási formára szavazott. Másoknál is tapasztaltam, hogy bizonytalanok a helyesírásban, amikor az igekötőt közvetlenül egy létige (*van, volt, lesz*) követi.

Pedig nyilvánvaló, hogy a létigék sem lehetnek kivételek az igekötős igék ismert helyesírási szabálya alól: „Ha

az igekötő közvetlenül saját igéje (vagy igeneve) előtt áll, egybeírjuk vele” (HSz. 131. pont). E szerint a fenti mondat is csak így helyes: *Munkánknek meglett az eredménye*. Hasonlóképpen csak az egybeírás a helyes a következő mondatokban is: *Az elveszett labda már megvan; Ha megvolna a pénz, nem volna gondom; Az előbb még megvolt a füzeted; Ha meglesz a lakás, beköltözhetünk; Mindent megteszek, hogy meglegyen a kívánt eredmény*. Ugyanígy egybeírandó az igekötő és az ige kapcsolata az ilyenekben is: *Megvan róla a véleményem; Megvagyok nélküle; Jól megvannak együtt; Megvan ez egy kilo is; Már megvolt az esküvő; Holnap meg-*

lesz a vizsga is; Mindenkinek meglehet a maga baja.

Természetesen más a helyzet, amikor a létige nem az igekötőhöz tartozik, hanem önálló: *A labda meg van repedve*. Itt a *meg* igekötőt azért kell különírni a *van* igétől, mert nem ezzel, hanem a *repedve* igenévvel alkot szorosabb kapcsolatot. (Tartsuk szem előtt, hogy a magyar helyesírás – ahogy az új szabályzat 2. pontjában olvashatjuk – értelemtükröző írásrendszer!) Ugyanígy okból írandó külön a létige az ilyen mondatokban is: *Pista meg volt fázva; Reméljük, hogy munkánkkal mindenki meg lesz elégedve; Évát is meg lehet érteni*.

Pásztor Emil